

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/13/2023
Identifikačné číslo spisu:	4120010555
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:4120010555.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom dňa 27. septembra 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného Z. A. pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 4To/83/2020, z 25. februára 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Z. A. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nitra, sp. zn. 1Tk/1/2020 z 18. septembra 2020 bol obvinený Z. A. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Za to mu bol uložený podľa § 145 ods. 1, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestnému zákona mu bol uložený ochranný dohľad na dobu 18 mesiacov.

Zároveň mu bola podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložená povinnosť nahradiť poškodeným spôsobenú škodu a podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku bol jeden z poškodených so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Následne Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozhodujúci na podklade odvolania obvineného a prokurátora rozsudkom, sp. zn. 4To/83/2020, z 25. februára 2021 napadnutý prvostupňový rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil vo výroku o treste. Obvinenému potom s poukazom na § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil podľa § 145 ods. 1, § 36 písm. j), § 38

ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu tiež uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 4 roky. Zároveň podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

Obvinený Z. A. podal prostredníctvom obhajcu proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu].

V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi obvinený uviedol, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Poukázal na judikatúru, z ktorej vyplýva, že súčasťou práva na spravodlivý proces (a práva na obhajobu) je aj právo na odôvodnenie otázok podstatných pre dané rozhodnutie. Aj z ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva predovšetkým povinnosť súdu v odôvodnení rozsudku uviesť, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval.

Obvinený v odvolacom konaní namietal, že prvostupňový rozsudok je nepreskúmateľný. Neobsahuje údaje o tom, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obvineného ohľadne nedbanlivostného zavinenia a uzrokovania s následkom smrti poškodenej. Súd prvého stupňa odvodil úmysel od zranení poškodenej, ktoré však mohla utpieť i pri kvalifikáciách skutku podľa § 157 alebo § 155 Trestného zákona. Krajský súd sa stotožnil so závermi okresného súdu a odkázal na jeho odôvodnenie. Ani odvolací súd však neodôvodnil, ako dospel k záveru, že obvinený natočil riadenie vozidla mimo vozovky v úmysle usmrtiť seba aj poškodenú, prečo sa nezaoberal aj otázkou úmyselného zavinenia k § 155 Trestného zákona, ak už dospel k záveru, že ide minimálne o nepriamy úmysel. Úmysel pritom súd nesmie určiť nejednoznačne, musí ho definovať celkom jasne a bez akýchkoľvek logicky odôvodniteľných pochybností, čo sa nestalo. S tým sa odvolací súd ani len nepokúsil vysporiadať. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu je právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom právnej ochrany.

Ak aj odvolací súd vychádzal z predpokladu, že obvinený do stromu narazil úmyselne, nie je možné zo žiadneho dôkazu, procesne súdom vykonaného, vyvodiť záver, že bol minimálne uzročený s následkom smrti poškodenej, k čomu odvolací súd okrem všeobecných právnych vyjadrení nezaujal absolútne žiadne stanovisko. V praxi sú veľmi sporné prípady ľahostajnosti páchatel'a vo vzťahu k následku, pravá ľahostajnosť, nepravá ľahostajnosť, čo odvolací súd vôbec nehodnotil, ani sa nevenoval zavineniu, ktoré bolo v danej veci najrozhodujúcejšou otázkou. Obvinený poškodenú usmrtiť nechcel a k takémuto následku chýba vôľová zložka. Úmyselný náraz do stromu neobsahuje dokonca ani výroková veta rozsudku. Odvolací súd sa tým nezaoberal a nevysvetlil, prečo nemohlo ísť o zavinenie nedbanlivostné. To vykazuje znaky arbitrárnosti a svojvôle. Na strane 5 rozsudku sa odvolací súd stotožňuje s konštatovaním súdu prvého stupňa a preukázaní zavinenia a na strane 8 rozsudku konštatuje, že obvinený konal v priamom úmysle. Súd prvého stupňa však konštatoval, že ide o minimálne nepriamy úmysel. Obvinený sa pýta, aký záver si má z toho urobiť. Ak odvolací súd vychádza z toho, že obvinený do stromu narazil úmyselne pre minulé nehody s poškodenou, nie je predsa možné z toho vyvodiť, že bol minimálne uzročený s následkom smrti poškodenej, alebo že konal s priamym úmyslom ju usmrtiť.

Navrhol preto, aby dovolací súd vyslovil podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dôvod dovolania opiera a aby podľa § 386 ods. 2 zrušil rozsudok krajského súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku tomuto súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovala rozhodol.

Využívajúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku sa k dovolaniu vyjadril prokurátor. Uviedol, že s názorom obvineného prezentovaným v dovolaní sa nestotožňuje. V konaní odvolacieho súdu nebolo podľa neho zistené také pochybenie, ktoré by zodpovedalo porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom. Hodnotenie dôkazov obvineným so záverom, že mu nebol preukázaný priamy, resp. nepriamy úmysel, sa vymyká z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Navrhol preto, aby bolo dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinený pred jeho podaním využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku). Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že dovolanie obvineného je treba odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolaťelom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolaťelom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťelom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťelom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolaťel uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastofujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Vyššie podrobne opisovaná zásada obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ako obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Z judikatúry Ústavného súdu SR (napr. IV. ÚS 546/2020) zároveň jednoznačne vyplýva, že základnému právu na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zodpovedá v štruktúre práv garantovaných Dohovorom právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd

musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Pri hodnotení rozhodnutia súdu nižšieho stupňa dovolacím súdom nie je prekážkou ani § 371 ods. 7 Trestného poriadku, ktorý pokrýva nemožnosť atakovania (len) odôvodnenia rozhodnutia bez smerovania k odlišnému rozhodnutiu vo veci samej (výrokom dovolaním napadnutého rozhodnutia). V dôsledku toho potom dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zodpovedá právo na obhajobu nielen vo formulačnom rozsahu čl. 50 ods. 3 ústavy (primeraný čas na prípravu obhajoby a možnosť obhajovať sa sám alebo prostredníctvom obhajcu), ale aj obhajobné práva v kontexte spravodlivého procesu podľa čl. 6 Dohovoru, a teda aj v rozsahu čl. 46 ods. 1 ústavy (s odrazom najmä v § 34 Trestného poriadku).

Dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestnému poriadku preto v zásade zodpovedá námietka, že sa konajúce súdy v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne nevysporiadali s otázkami podstatnými pre záver o vine a uloženom treste.

V tomto konkrétnom prípade preto nebolo úlohou najvyššieho súdu posúdiť, ako konajúce súdy nižších stupňov hodnotili dôkazy, ale či poskytli dostatočné odpovede na všetky otázky, ktoré boli podstatné pre ustálenie viny (a uloženie trestu). Podstatnou teda nebola otázka, či sa v konaní podarilo preukázať zavinenie v konkrétnej forme, ale či súdy uviedli argumenty pre konkrétny typ zavinenia a či dali odpovede na otázky zo strany obvineného, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné.

Najvyšší súd následne zistil, že zo strany okresného i krajského súdu boli dané v potrebnom rozsahu odpovede na všetky podstatné a relevantné otázky týkajúce sa formy zavinenia zo strany obvineného.

Súd prvého stupňa v odôvodnení rozsudku uviedol, že ako nesporné zistil a vyhodnotil skutočnosti, že obvinený ako vodič vozidla zrýchlil jazdu na 102 km/h, následne natočil riadenie mimo vozovku vpravo, kde narazil do stromu a poškodená utrpela popísané zranenia. Nesporné bolo i to, že medzi obvineným a poškodenou boli spory o výkon rodičovských práv a povinností, pričom obvinený porušoval povinnosti a obmedzenia, ktoré mu boli uložené ako súčasť náhrady za väzbu. Súd tiež poukázal na skutočnosť, že konanie obžalovaného, ktorý počas jazdy vozidlom narazil do stromu, je technicky nevysvetliteľné. Zároveň poukázal na závery znaleckého posudku, podľa ktorého je obvinený osobou emočne nestabilnou, impulzívneho typu a podľa súdu jeho motív niesol znaky skratovej reakcie - skratového konania vedúceho k úniku z neprijemnej situácie - spor o dieťa, hrozba vysokého trestu z dôvodu prebiehajúceho súdneho konania. Okresný súd výslovne uviedol, že neobstála obrana obvineného v smere nedbanlivostného zavinenia ujmy na zdraví poškodenej. Poukázal pritom na skutočnosť, že nebola preukázaná obvineným tvrdená hádka s poškodenou pred nehodou (čo vypustil i zo znenia skutkovej vety), a teda že vykonaným dokazovaním nebolo potvrdené obranné tvrdenie obvineného o predchádzajúcej hádke medzi ním a poškodenou, pri ktorej ho mala podľa jeho slov poškodená drgať a sácať, v dôsledku čoho malo prísť k strate kontroly nad vozidlom a nárazu do stromu. Súd výslovne uviedol tiež to, že toto tvrdenie obvineného považuje za účelové. Tento názor odôvodnil poukazom na dôkaz - vyjadrenie znalca MUDr. Kónyu, že poškodená bola pred kolíziou vo vozidle pootočená smerom od obžalovaného k oknu spolujazdca a je preto krajne vylúčené, že by do obvineného mohla drgať a sácať. Poškodená preto neniesla žiaden podiel viny na tom, že vozidlo vošlo mimo vozovku a narazilo do stromu. Motív konania obžalovaného videl súd v spore obvineného s poškodenou ohľadne rodičovských práv a jeho obavou z uloženia vysokého trestu. Výslovne tiež súd uviedol, že obvinenému ako dlhoročnému vodičovi muselo byť zrejme, že pri akcelerácii motorovým vozidlom na vysokú rýchlosť a následným natočením riadenia vozidla do pevne stojacej prekážky, môže spôsobiť smrť poškodenej, čím konal minimálne vo forme nepriameho úmyslu. Z tohto konštatovania okresného súdu preto priamo rezultuje, že obvinený si bol vedomý toho, že svojim konaním môže privodiť smrť poškodenej a pre tento prípad bol s tým uzročený [§ 15 písm. b) Trestného zákona]. Ak aj okresný súd formulačne nepresne uviedol, že zavinenie zo strany obvineného bolo vo forme minimálne nepriameho úmyslu, je potrebné vychádzať z toho, že bol preukázaný nepriamy úmysel (nie teda priamy).

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že v prvostupňovom konaní bol zadovážený dostatok

dôkazov potrebných pre rozhodnutie a rozhodnutie prvostupňový súd náležite odôvodnil. Poukázal, že z rozhodnutia okresného súdu je zrejmé, ako sa tento súd vyrovnal s tvrdeniami obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil. Aj krajský súd mal preto za nepochybne preukázané, že sa obvinený dopustil žalovaného skutku, pričom duplicitne poukázal na výpovede obvineného, poškodenej a závery znaleckých posudkov, ktoré podľa krajského súdu korešpondujú s verziou podanou vo výpovedi poškodenej. K zavineniu uviedol, že aj keď si páchatel nemusí byť vedomý úplne presne všetkých detailov, ktoré spôsobí na hmotnom predmete útoku, postačí, že smrť chce spôsobiť a je si vedomý, ako to dosiahne a ako sa to približne prejaví na hmotnom predmete útoku. Zaoberal sa tiež podrobnosťami preukazovania okolností subjektívneho charakteru vrátane úmyslu a poukázal, že úmysel nemusí vychádzať vždy z chladnej úvahy, ale tiež z okamžitého vzplanutia, rozčúlenia, afektu. Vo vzťahu k závere o úmysel poukázal na situáciu bezprostredne predchádzajúcu kolízii vozidla, ktorá bola podľa krajského súdu vyvrcholením dlhodobého problémového vzťahu obvineného a poškodenej. Podrobne rozobral obsah rozhovoru medzi poškodenou a obvinenou vo vozidle a s poukazom na závery znaleckého dokazovania uzatvoril, že z osobnosti obvineného a ostatných objektívnych okolností možno vyvodiť motiváciu konania obvineného i jeho úmysel.

Následne síce uviedol, že aj podľa jeho názoru možno z týchto okolností vyvodiť logický záver o priamom úmysle obvineného, avšak toto konštatovanie je zrejmou písárskou chybou. Z logiky a štruktúry argumentácie krajského súdu je totiž zrejmé, že sa stotožnil s argumentáciou a závermi okresného súdu, a preto jeho úvaha o forme zavinenia správne smerovala k úmyslu nepriamemu.

Krajský súd zároveň mechanicky neodkázal len na argumentáciu a závery okresného súdu, ale v duchu odvolacích námietok obvineného túto argumentáciu vo svojom rozhodnutí rozvinul.

Obvinený preto v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch stupňov dostal v potrebnom rozsahu odpovede na všetky podstatné okolnosti daného prípadu ako i na svoje obhajobné i odvolacie námietky. Z oboch odôvodnení je zároveň zrejmé, že ak aj obvinený bol ľahostajný k následku či smrť poškodenej nastane alebo nie, vychádzali z preukázania jeho kladného stanoviska k obom týmto možnostiam.

Ak aj obvinený v dovolaní poukazoval na vybranú judikáciu všeobecných súdov, tak najvyšší súd musí uviesť, že tieto sa týkali skutkových hodnotení a hodnotení dôkazov vo vzťahu k zavineniu, pričom vzhľadom na charakter podaného dovolania je prieskumná činnosť najvyššieho súdu v danom prípade mimo dovolacieho prieskumu. V každom prípade je však potrebné uviesť, že obvinený v napadnutých rozhodnutiach dostal odpovede na otázky, ktoré sú riešené v judikatúre, na ktorú poukazoval.

Z uvedeného vyplýva, že v trestnej veci obvineného nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a preto dovoláciu argumentáciu obvineného najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dôvodov dovolania namietaných obvineným rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.